

La història que manipula 'El Codi Da Vinci'

El llibre 'El Codi Da Vinci' relata una història de ficció que afecta l'honor de l'Església catòlica.

Oferim un resum de tres articles: dos qüestionen la seva qualitat literària -"el bunyol més gran que aquest lector ha tingut entre les mans" (El País); "ximple, inexacte, populatxer" (The Times); i el tercer qüestiona el seu rigor històric -"Els errors, les invencions, les tergiversacions i les simples badomeries abunden per tota la novel·la" (e-

cristians)-. Encara que es tracti d'una ficció, "calúmnia, ...

21/04/2006

...que alguna cosa queda".

LA REALITAT HISTÒRICA QUE DEFORMA 'EL CODI DA VINCI'

(Publicat a e-cristians)

12 de novembre de 2003

El *Codi Da Vinci* és una novel·la de ficció anti-catòlica que està resultant ser un èxit de vendes a tot el món. Amb més de 30 milions d'exemplars venuts, traduïda a 30 idiomes i amb els drets per a la pel·lícula en mans de Columbia Pictures i el director Ron Howard (amb Russell Crowe de protagonista) es tracta ja d'un esdeveniment propi de la cultura de masses. (...) I el missatge que

transmet la novel·la és bàsicament el següent:

Jesús no és Déu: cap cristià pensava que Jesús és Déu fins que l'emperador Constantí el va deïficar al concili de Nicea del 325. Jesús va tenir com a companya sexual Maria Magdalena; els seus fills, portadors de la seva sang, són el Sant Grial (sang de rei = sang reial = Sant Grial), fundadors de la dinastia Merovingia a França (i avantpassats de la protagonista de la novel·la). Jesús i Maria Magdalena representaven la dualitat masculina-femenina (com Mart i Atenea, Isis i Osiris); els primers seguidors de Jesús adoraven "el sagrat femení"; aquesta adoració al femení està oculta a les catedrals construïdes pels Templaris, en la secreta Ordre del Priorat de Sió -a la qual pertanyia Leonardo Da Vinci- i en mil codis culturals secrets més. La malvada Església catòlica inventada per Constantí el 325 va perseguir els

tolerants i pacífics adoradors del femení, matant milions de bruixes en l'Edat mitjana i el Renaixement, destruint tots els evangelis gnòstics que no els agradaven i deixant només els quatre evangelis que els convenien ben retocats. En la novel·la el maquiavèlic Opus Dei tracta d'impedir que els herois treguin a la llum el secret: que el Grial són els fills de Jesús i la Magdalena i que el primer déu dels "cristians" gnòstics era femení. Tot això no es ven com una ucronia o una novel·la d'història-ficció en un passat alternatiu o una Europa imaginària. S'intenta vendre com a erudició, investigació històrica i treball seriós de documentació.

En una nota al principi del llibre, l'autor, Dan Brown, declara: "totes les descripcions d'art, arquitectura, documents i rituals secrets en aquesta novel·la són fidedignes". Com veurem, això és fals: els errors,

les invencions, les tergiversacions i les simples invencions abunden per tota la novel·la.

La pretensió d'erudició cau al terra en revisar la bibliografia que ha usat: els llibres seriosos d'història o art escassegen en la biblioteca de Brown, i brillen en canvi les paraciències, esoterismes i pseudohistòries conspiratives.

Però Dan Brown, a la seva pròpia pàgina web, diu ben clar que no ha escrit només una novel·la plena de despropòsits per a divertir:

"Com he comentat abans, el secret que revelo s'ha murmurat durant segles. No és meu."

El resultat és que les vendes de llibres pseudohistòrics sobre l'Església, els evangelis gnòstics, la dona en el cristianisme, les deesses paganes, etc... s'han disparat: la web de llibres Amazon.com és la primera

beneficiada, enllaçant *El Codi Da Vinci* amb llibres de pseudohistòria neopagana, feminista radical i new age. La ficció és la millor forma d'educar les masses, i disfressada de ciència (història de l'art i de les religions en aquest cas) enganya millor els lectors. Com afirma aquest: "calúmnia, que alguna cosa queda, i si calúmnies amb dades que sonin a científic -encara que siguin inventades- queda més".

Va inventar Constantí el cristianisme?

Tota la base "històrica" de Brown descansa sobre una data: el concili de Nicea de l'any 325. Segons les seves tesis, abans d'aquesta data, el cristianisme era un moviment molt obert, que acceptava "el diví femení", que no veia Jesús com Déu, que escrivia molts evangelis. En aquest any, de cop i volta, l'emperador Constantí, un adorador del culte -

masculí- al Sol Invicte es va apoderar del cristianisme, va bandejar "la deessa", va convertir el profeta Jesús en un heroi-déu solar i va muntar una batuda a la manera stalinista per fer desaparèixer els evangelis que no li agradaven.

Per a qualsevol lector amb una mica de cultura històrica aquesta hipòtesi resulta absurda per almenys dues raons:

Tenim textos que demostren que el cristianisme abans del 325 no era com diu la novel·la i que els textos gnòstics eren tan aliens als cristians com ho són actualment les publicacions "new age": parasitaris i externs. Fins i tot si Constantí hagués volgut canviar així la fe de milions ¿com hauria pogut fer-ho en un concili sense que s'adonessin no només milions de cristians sinó centenars de bisbes? Molts dels bisbes de Nicea eren veterans

supervivents de les persecucions de Dioclecià, i duien sobre el seu cos les marques de la presó, la tortura o els treballs forçats per mantenir la seva fe. ¿Deixarien que un emperador canviés la seva fe? ¿Tal vegada no era aquesta la causa de les persecucions des de Neró: la resistència cristiana a ser assimilats com un culte més? De fet, si el cristianisme abans del 325 hagués estat tal com el descriuen els personatges de Brown i molts neognòstics actuals mai no hauria patit persecució ja que hauria encaixat perfectament amb tantes altres opcions paganes. El cristianisme va ser sempre perseguit per no acceptar les imposicions religioses del poder polític i proclamar que només Crist és Déu, amb el Pare i l'Esperit Sant.

Jesús és Déu?

En la novel·la, el personatge de l'historiador Teabing afirma que a Nicea es va establir que Jesús era "el Fill de Déu". Un repàs als evangelis canònics, escrits gairebé 250 anys abans de Nicea, mostra uns 40 esments a Jesús com Fill de Déu. El que està fent Brown és copiar d'un dels llibres pseudohistòrics que més ha plagiat per fer el seu best-seller, *Holy Blood, Holy Grial*, en el qual s'afirma que "a Nicea es va decidir per vot que Jesús era un déu, no un profeta mortal".

La veritat és una altra. Els cristians sempre han pensat que Jesús és Déu i així figura en els evangelis i en escrits cristians molt anteriors a Nicea. Per exemple, i per a disgust de mormons, testimonis de Jehovà o musulmans (tres credos actuals que neguen que Jesús era Déu) podem llegir com Tomàs diu en veure a Jesús ressuscitat:

Joan 20,28: Ho Kurios mou ho Teso mou (El meu Senyor i el meu Déu).

O en *Romans 9,5*; carta dictada per sant Pau a Corint, en l'hivern del 57 al 58 d.C:

"d'ells [els jueus] són els patriarques, i com home ha sorgit d'ells el **Crist, que és Déu**, i està per sobre de tot".

O a *Titus 2,13*:

"esperem que es manifesti la glòria **del gran Déu i salvador nostre Jesucrist**".

O a *2 Pere 1,1*:

"Simó Pere, servent i apòstol de Jesucrist, a aquells que per la justícia **del nostre Déu i salvador Jesucrist** han rebut una fe tan preciosa com la nostra".

I sortint dels evangelis tenim els textos d'alguns Pares de l'Església molt anteriors a Nicea:

"Així el **nostre Déu, Jesucrist** va ser, segons el disseny de Déu, concebut en el ventre de Maria, de l'estirp de David, però per l'Esperit Sant" [*Carta als efesis* de sant Ignasi d'Antioquia, c.35-c.107 d.C].

"Si haguessis entès l'escrit pels profetes, no hauries negat que **Ell [Jesús] era Déu**, Fill de l'Únic, inengendrat, insuperable Déu" [*Diàleg amb Trifón*, sant Justí màrtir, c.100-c.165 d.C].

"Ell [Jesucrist] és el sant Senyor, el Meravellós, el Conseller, el Bell en aparença, i el **Poderós Déu**, venint sobre els núvols com jutge de tots els homes" [*Contra els heretges*, llibre 3, sant Ireneu de Lió, c. 130 -200 d.C].

"**Només Ell [Jesús] és tant Déu com Home**, i la font de totes les nostres coses bones" [*Exhortació als grecs*, de sant Climent d'Alexandria, 190 d.C].

"Només Déu està sense pecat. L'únic home sense pecat és Crist, **perquè Crist també és Déu**" [*L'ànima* 41:3, per Tertulià, any 210 d.C].

"Encara que **[el Fill] era Déu**, va prendre carn; i **havent estat fet home, va romandre com era: Déu**" [*Les doctrines fonamentals* 1:0:4; per Orígenes, c.185-c.254 d. de C.].

Aquestes cites -i moltes altres- demostren que els cristians tenien clara la divinitat de Crist molt abans de Nicea. De fet, a Nicea el debat era sobre els ensenyaments d'Arri, un sacerdot herètic d'Alexandria que des del 319 ensenyava que Jesús no era Déu, sinó un déu menor. D'uns 250 bisbes, només dos van votar a favor de la postura d'Arri, mentre que la resta van afirmar el que avui es recita al Credo, que el Fill de Déu va ser engendrat, no creat i que és de la mateixa naturalesa (substància,

homousios) que el Pare, és a dir, que Déu Fill és Déu, igual que Déu Pare també és Déu, un mateix Déu però distintes Persones. Malgrat aquesta unanimitat dels pares conciliars, l'historiador Teabing a la novel·la diu que Crist va ser "designat Déu" ¡per un estret marge de vots!

Un historiador que no sap història

Teabing també diu una sèrie de coses sobre com el cristianisme inventat per Constantí no era més que paganisme. "Res en el Cristianisme no és original", diu el personatge. Escrivim subratllades les afirmacions d'El Codi Da Vinci i a continuació comentem cadascuna.

-Els discos solars egipcis es van convertir en halos de sants catòlics.

L'art cristià ha d'expressar conceptes bíblics, com les cares lluminoses de Moisès (al Sinaí) i Jesús (en la

Transfiguració). Per a això usen un recurs comú, els halos o nimbes que ja usava l'art grec i el romà. Els emperadors romans, per exemple, apareixen en les monedes amb caps radiants.

-Els pictogrames d'Isis alletant al seu miraculós bebè Horus van ser el model per a les imatges de la Mare de Déu amb el Nen Jesús.

La imatge d'una mare alletant és comú a egipcis, romans, asteques o qualsevol altra cultura que representi la maternitat. Isis, en els primers segles de la nostra era, ja no era una deessa popular de l'agricultura egípcia, sinó un culte misteriós de tipus iniciàtic per a elits greco-romanes, culte que, per cert, no incloïa rituals sexuals que tant agraden a l'autor. Els artistes cristians, a l'hora de representar Maria amb Jesús (una mare amb un

nen), van usar els models artístics de la societat on vivien.

- "La mitra, l'altar, la doxologia i la comunió, l'acte de menjar Déu, van ser presos directament de religions místericques paganes anteriors.

La mitra dels bisbes difícilment pot estar inspirada en religions místericques antigues: no apareix a Occident fins a mitjans del s. X i a Orient no s'usa fins a la caiguda de Constantinoble el 1453.

L'altar és -com el cristianisme mateix- d'origen jueu, no pagà. Hi ha 300 referències a altars en l'Antic Testament. L'altar dels sacrificis del Temple de Jerusalem és el punt de referència del judaisme antic i del simbolisme cristià. Res a veure amb cultes pagans.

La Doxologia (doxa=glòria; logotips=paraula) no és més que l'oració del Glòria: "Glòria a Déu en

les altures i en la terra pau als homes; et lloem, et beneïm, t'adorem..." usa llenguatge purament cristià, amb conceptes trinitaris i utilitzant contínuament passatges del Nou Testament. Res a veure amb cultes místics pagans.

La comunió i "menjar Déu": sembla ser que en els nivells superiors del culte a Mithras existia un menjar sagrat de pa i aigua o pa i vi. No hi ha dades que indiquin que els mitraïstes consideressin que en aquest menjar "menjaven un déu" ni res similar. De nou, l'origen de beneir i compartir el pa és jueu, com explica amb detall Jean Danielou en el seu estudi *La Bíblia i la litúrgia*. Sembla que Jesús va instituir l'Eucaristia cristiana durant una chabourà, un menjar sagrat jueu. No hi ha relació amb cultes místics pagans.

El diumenge, dia sagrat cristià, va ser robat als pagans.

Fals. Des del principi, els cristians van veure el dia després del sabbath, és a dir, el dia primer de cada setmana, com el més important, dia de la seva reunió. Ja ho feien en època de sant Pau (veure *Fets* 20,7: "i en el primer dia de la setmana, quan érem units per partir el pa...", o *1 Cor* 16,2, quan Pau demana reunir les col·lectes i delmes el primer dia de la setmana). Danielou, en *La Bíblia i la Litúrgia*, dedica tot el seu capítol 16 a parlar de "El vuitè dia", amb cites d'Ignasi d'Antioquia, de l'*Epístola de Barnabás*, de la *Didajé*, tots autors de finals del s. I i principis del s. II Tots parlen del "dies domenicus" (dia del Senyor). Sant Justí, cap al 150 d. C és el primer cristià a usar el nom llatí de Dia del Sol per a referir-se al primer dia de la setmana.

Ja en el concili de bisbes hispans d'Elvira, en el 303 d. C es va proclamar: "si algú en la ciutat no ve

a l'església tres diumenges seguits serà excomunicat un temps curt, perquè es corregeixi". Només 20 anys després, el 321, Constantí declara oficialment el diumenge com dia de descans i abstenció del treball. O sigui, que el diumenge és un "invent" cristià, que posteriorment va adoptar la societat civil, i no una festa pagana robada per cristians, just el contrari del que diu la novel·la de Brown.

-També al déu hindú Krishna, nounat, se li va oferir or, encens i mirra.

Extret, pel que sembla, del llibre de pseudohistòria *The World's Sixteen Crucified Saviours*, [Els 16 salvadors del món crucificats] escrit per Kersey Graves el 1875 i desqualificat fins i tot per ateus i agnòstics, encara que molt popular i copiat a Internet. Graves no dóna mai documentació de les seves afirmacions. Aquesta de l'or, encens i mirra sembla simplement un invent. En la

literatura hindú no surt enlloc. El Bhagavad Gita (segle I d. de C.) no esmenta la infància de Krishna. En les històries sobre el Krishna nen del Harivamsa Purana (c.300 d.C) i el Bhagavata Purana (c.800-900 d.C.) tampoc apareixen regals.

-El déu Mithras, nascut en 25 de desembre com Osiris, Adonis i Dionisos, amb els títols Fill de Déu i Llum del Món, enterrat en roca i ressuscitat 3 dies després, van inspirar molts elements del culte cristià.

En realitat, la festa pagana del 25 de desembre a Roma la va inventar l'emperador Aureli el 274, molts anys després que els cristians llatins celebressin el 25 de desembre com a data del naixement de Crist.

Encara que a la novel·la parlin de Mithras com un déu "mort, enterrat en roca i ressuscitat l'endemà passat l'altre". Aquesta afirmació no surt

recollida en cap text ni tradició antiga sobre Mithras. Pel que sembla, és un altre dels préstecs presos del pamflet vuitcentista de Kersey Graves, en concret del capítol 19 de *The World's Sixteen Crucified Saviours*. Per descomptat, Graves no dóna documentació.

Gnosticisme al servei del feminisme radical

Per què el món va tan malament, hi ha guerres, violència i contaminació? La resposta del feminisme radical i del *Codi Da Vinci* és senzilla. La culpa és del cristianisme, que és masclista:

"Constantí i els seus successors masculins van convertir amb èxit el món des del paganisme matriarcal fins a la Cristiandat patriarcal mitjançant una campanya de propaganda que va dimonitzar el sagrat femení, eliminant la deessa de la religió moderna". Com a conseqüència, "la Mare Terra s'ha

convertit en un món d'homes, i els déus de la destrucció i la guerra es prenen el seu tribut. L'ego masculí ha passat dos mil·lennis sense equilibrar-se amb la seva balança femenina... una situació inestable marcada per guerres alimentades amb testosterona, una plètor de societats misògines i una creixent manca de respecte per la Mare Terra".

Això s'hauria evitat de seguir el "cristianisme" gnòstic, alguns dels grups i tendències del qual consideraven el diví masculí-femení, relacions harmòniques d'oposats (ying-yang), o fins i tot andrògin. Jesús, segons els gnòstics del segle II i els newagers feministes del XX, necessita un oposat femení que el completi; el seu consort seria Maria Magdalena. I uns documents que l'avalin: els evangelis apòcrifs, textos gnòstics imaginatius sense base històrica.

Mentre que els evangelis canònics són del segle I, cap text gnòstic no és anterior al segle II. Molts són del III, IV o V. A mitjan segle II, l'Església ja tenia clar que els evangelis de Mateu, Marc, Lluc i Joan eren els inspirats per l'Esperit Sant, i només dubtava en el cànon d'un parell o tres de textos. És falsa la idea de la novel·la que diu que l'any 325, amb Constantí, entre "més de 80 evangelis considerats per al Nou Testament", només se'n van elegir quatre: aquests quatre ja feia 200 anys que estaven seleccionats, com llegim en els textos de Justí Màrtir (150 d.C) i de sant Ireneu.

En *El Codi Da Vinci*, hi ha material de molts tipus: new age, ocultisme, teories conspiratòries, neopagans, wiccas, astrologia, préstecs orientals i amerindis..., però el còctel gnòstic i feminista és la base de la macedònia. Hi ha poca investigació veritable

sobre el Sant Grial, però molta sagnia.

Així, se'ns cita un text que existeix de debò, l'*Evangelí de Maria Magdalena*, una obra gnòstica tardana, escrita per autors d'una secta gnòstica, des de fora del cristianisme. En aquest escrit, Maria besa a la boca Jesús i això causa l'enveja dels apòstols. Segons Teabing, l'historiador de la novel·la, "Jesús era el primer feminista. Pretenia que el futur de la seva Església estigués en mans de Maria Magdalena".

El que ningú no esmenta és el versicle 114 del famós text gnòstic *Evangelí de Tomàs*, on Jesús diu que Ell farà de Maria Magdalena "un esperit vivent que se sembli a vosaltres, homes. Perquè cada dona que es faci a ella mateixa home entrarà en el regne del cel". El gnosticisme antic és reciclat per antagonistes de l'Església actual, però

per a això han de rebutjar algunes coses del gnosticisme antic, que en realitat era masclista i elitista, menyspreava el cos i tot el material i és difícil de vendre com "l'autèntic cristianisme".

Així, l'entusiasme de l'autor pels "ritus de fertilitat", que tant admiren -i practiquen- els protagonistes, no té gens a veure amb la fertilitat, òbviament, sinó amb el plaer sexual. És un signe dels temps, però també una herència gnòstica i càtara: engendrar, donar vida a nous cossos, és dolent. ¡Just el contrari que en el cristianisme! Sexe sense concepció... és de suposar que la pròxima novel·la tracti de clonació, és a dir, de concepció sense sexe.

Molts altres errors

Sandra Miesel, una periodista catòlica especialitzada en literatura moderna popular, no pot evitar fer un llistat d'errors miscel·lanis del

llibre, com un exemple de la seva "impecable" documentació.

Es diu que el planeta Venus es mou dibuixant un pentagrama, l'anomenat "pentagrama d'Ishtar", simbolitzant la deessa (Ishtar és Astarté o Afrodita). Al contrari del que diu el llibre, la figura no és perfecta i no té res a veure amb les Olimpíades. Les Olimpíades se celebraven cada quatre anys i en honor a Zeus; res a veure amb els cicles de Venus ni amb la deessa Afrodita. El novel·lista diu que els cinc anells de les olimpíades són un símbol secret de la deessa; la realitat és que, quan es van dissenyar les primeres olimpíades modernes, el pla era començar-ne amb un i anar afegint-hi un anell en cada edició, però es van quedar en cinc. En la novel·la presenten la llarga nau central, i buida, d'una catedral com un tribut secret al ventre femení, amb les nervadures com plecs

sexuals, etc. Està pres del llibre de pseudohistòria *The Temperar Revelation*, on s'afirma que els templaris van crear les catedrals. Per descomptat és fals: les catedrals les van encarregar els bisbes i els seus canonges, no pas els templaris. El model de les catedrals era l'església del Sant Sepulcre o bé les antigues basíliques romanes, edificis rectangulars d'ús civil. El Priorat de Sió realment existeix, és una associació francesa registrada des del 1956, possiblement originada després de la Segona Guerra Mundial, encara que clamin ser hereus de maçons, templaris, egipcis, etc. No és creïble la llista de Grans Mestres que dóna la novel·la: Leonardo da Vinci, Isaac Newton, Víctor Hugo... La novel·la diu que el tetragramaton YHWH, el nom de Déu en lletres hebrees, ve de Jehovà, una unió física andrògina entre el masculí Jah i el nom prehebreu d'Eva, Havah. Pel que sembla, ningú no ha explicat a

Brown que YHWH (que avui sabem que es pronuncia Iahvè) va començar a pronunciar-se "Jehovà" a l'Edat Mitjana en interpolar-se entre les consonants les vocals de "Adonai". Les cartes del tarot no ensenyen doctrina de la deessa; es van inventar per a jocs d'atzar el segle XV i no van adquirir associacions esotèriques fins a finals del XVIII. La idea que els diamants de la baralla francesa representen pentàculs és un invent de l'ocultista britànic A.I. Waite. ¿Què diran els esotèrics de la baralla espanyola amb les seves copes -símbols sexuals femenins- i les seves espases -símbols fàlics, potser com els garrots...-? El papa Climent V no va eliminar els templaris en un pla maquiavèlic ni va llençar les seves cendres al Tíber: el Tíber és a Roma i Climent V no, perquè va ser el primer papa a Avinyó. Tota la iniciativa contra els templaris va ser del rei francès, Felip el Bell. Maçons, nazis i ara els neognòstics volen ser

hereus dels templaris. Mona Lisa no representa un ésser andrògin, sinó Madonna Lisa, esposa de Francesco di Bartolomeo del Giocondo. Mona Lisa no és un anagrama dels déus egipcis Amon i Isa (Isis). A *L'Última Cena* de Leonardo, no apareix el calze i apareix el jove i maco sant Joan, el deixeble estimat. La novel·la diu que el jove maco en realitat és Maria Magdalena, que ella és el Grial. La veritat és que no surt el calze perquè el quadre està descrivint l'Última Cena tal com surt a l'evangeli de san Joan, sense institució de l'Eucaristia, més concretament quan Jesús avisa dient "un de vosaltres em trairà" (Joan 13,21). La novel·la diu que Leonardo va rebre molts encàrrecs de l'Església i "centenars de lucratives comissions vaticanes". En realitat Leonardo va passar poc temps a Roma i tot just li van fer algun encàrrec. A la novel·la presenten Leonardo com un homosexual ostentós. En realitat, tot

i que en la seva joventut va ser acusat de sodomia, la seva orientació sexual no està del tot clara.

L'heroïna, Sophie Neveu, utilitza el quadre de Leonardo *La Madonna de les Roques* com un escut i l'estreny tant al seu cos que es doblega: és sorprenent, perquè es tracta d'una pintura sobre fusta, no pas sobre llenç, i de gairebé dos metres d'alt. Segons els protagonistes de la novel·la, "durant tres-cents anys l'Església va cremar en l'estaca la sorprenent xifra de cinc milions de dones". Aquesta és una xifra repetida en la literatura neopagana, wicca, new age i feminista radical, encara que en altres webs i textos de bruixeria actual es parla de 9 milions. Els neopagans necessiten una "shoah" pròpia. Quan recorrem a historiadors seriosos es calcula que entre 1400 i 1800 es van executar a Europa entre 30.000 i 80.000 persones per bruixeria. No totes van ser cremades. No totes eren dones. I

la majoria no van morir a les mans d'oficials de l'Església, ni tan sols de catòlics. La majoria de víctimes van ser a Alemanya, coincidint amb les guerres camperoles i protestants dels s. XVI i XVII. Quan una regió canviava de denominació, abundaven les acusacions de bruixeria i la histèria col·lectiva. Els tribunals civils, locals i municipals eren especialment entusiastes, sobretot en les zones calvinistes i luteranes. De totes maneres, la bruixeria ha estat perseguida i castigada amb la mort per egipcis, grecs, romans, vikings, etc. El paganisme sempre va matar bruixots i bruixotes. La idea del neopaganisme feminista en el sentit que la bruixeria era una religió feminista precristiana no té base històrica. I es podrien seguir disseccionant els errors i els simples enganys d'aquest best-seller mentider. Per no parlar de la seva qualitat literària. Però paga la pena

tant d'esforç per una novel·la? La resposta és "sí": per a milers de joves i adults, aquesta novel·la serà el seu primer, potser únic contacte amb la història antiga de l'Església, una història regada per la sang dels màrtirs i la tinta d'evangelistes, apologistes, filòsofs i Pares. No seria digne dels cristians del segle XXI cedir sense lluita ni resposta, davant el neopaganisme, l'espai que els cristians dels primers segles van guanyar amb la seva fidelitat compromesa a Jesucrist.

"VINI, VIDI, DÓNA VINCI!"

El País (Babelia)

F. Casavella

16 gener 2004

"El Codi Da Vinci" [és] el bunyol més gran que aquest lector ha tingut entre mans des de les novel·les de quiosc dels anys setanta.

El problema de "El Codi Da Vinci" no és que tendeixi al grau zero d'escriptura. Ni que sigui ensopit, prolix on no hagués de, maldestre en les descripcions i en la introducció de dades sobre aquest interessantíssim i originalíssim misteri entorn del Sant Grial, Leonardo i l'Opus. Tampoc no és un problema que repeteixi aquestes dades en pàgines contigües perquè fins i tot un hipotètic "lector molt ximple" arribi a assimilar-les. Ni que escamotegi certs fonaments de la trama de la manera més grollera fins que resultin útils i llavors se'ls faci aparèixer de la manera més basta. Ni importa que les frases siguin babaus, i babaus siguin també les deduccions d'uns de qui se'ns comunica, però no se'ns descriu la seva immensa intel·ligència. Ni que el seu autor manqui de la mínima "astúcia narrativa", i no ho comparo ara amb Chesterton, sinó amb una anciana a la qual han estafat en la peixateria i

intenta atreure la nostra atenció amb cert suspens en el relat.

Tampoc no importa que els diàlegs manquin de tota naturalitat, sinó que cometin l'aberrant indecència que ni es fingeixin comunicació entre persones, que es dialogui amb l'únic objecte que el lector sàpiga com d'instruït és l'autor. Tampoc no es pot passar per alt que l'autor no sigui, al cap i a la fi, instruït.

Es pot perdonar tot, el que no es pot perdonar és que aquesta novel·la es promocióni i no només pels canals publicitaris convencionals, com un producte de cert valor. Per a entendre'ns, Dan Brown i el seu codi tenen a veure amb la novel·la popular el que Ed Wood amb el cinema.

És completament legítim, encara que no sempre idoni, que una editorial es preocupi per la comercialitat dels seus productes i tots ens alegrem del

seu èxit, però no es pot insultar una tradició de grans artistes i d'artesans competents amb alguna cosa tan miserable.

I no puc deixar de felicitar les editorials de tot el món que en el seu moment van rebutjar la publicació d'aquesta infàmia i ara no es penedeixen. És la demostració d'una resta de dignitat, no només en el món editorial, sinó en el sistema mercantil.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/la-historia-
que-manipula-el-codi-da-vinci/](https://opusdei.org/ca-ad/article/la-historia-que-manipula-el-codi-da-vinci/)
(09/04/2026)